

stigningen, men det siger sig selv, at det er en Urimelighed at stille et saadant Krav herfor, og at det i allerhøjeste Grad vil skade Produktionseffektiviteten. Det har ogsaa altid før Krigen været Tilfældet, at Mestres og Svendes Indtægter skulde stige og falde samtidigt.

Vi er i Princippet indforstaaet med, at det er af Betydning at holde Prisniveauet saa lavt som muligt, og vi foreslaar derfor, at der sættes en Grænse for Forøgelsen af Nettoavancen ved 50 pCt., skønt den Forhøjelse af denne, de fleste andre Faktorer har faaet, ligger væsentligt højere.

Erindres maa det, at Mestrenes Nettoavance som Regel andrager mindre end 10 pCt. af Varens Fremstillingspris, og at en Forøgelse af denne derfor ikke vil virke som nogen nævneværdig Fordyrelse af selve Varen i Modsætning til en Forhøjelse af Arbejdslønnen, som ofte repræsenterer mere end 50 pCt. af en Vares Fremstillingspris.

Det er efter vor Opfattelse nødvendigt, at der snarest muligt gøres noget for at øge vor Produktion, og at en Bestemmelse som denne saavel som Foranstaltninger, der modvirker opskruede Lønkrav — som særligt Stat og Kommune til Skade for Prisniveauet og Erhvervene gaar i Spidsen med at honorere —, vil medvirke hertil. Forholdsvis snart vil en øget Produktion føre til faldende Priser, saaledes at Foranstaltninger af denne Art maa antages at være i Samfundets velforstaaede Interesse.

Vi haaber derfor, at vor Henvendelse maa blive modtaget med Lydhørhed og resultere i den ønskede Ændring af Prisloven.

P. R. V.

Esper Eising.
